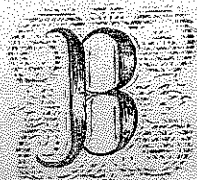

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (Κεφ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 344 * ΕΤΟΣ ΙΕ' * ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1
ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1960 (Π.Ο.Η.) * ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΤΙΜΗ

ΑΘΥΤΑΤΗΝ συγκίνησιν έδοκίμασε τὸ πανελλήνιον ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς τραγωδίας Κακολύρη. Ἡ θυγάτηρ νεκρά ἀπὸ τὰς σφαίρας τοῦ ἀδελφοῦ· ὁ υἱὸς κατάδικος διὰ τρεῖς φόνους· ὁ πατὴρ ἐξουθενωμένος ἐκ τῆς δικαστικῆς ταλαιπωρίας· ἡ ὅλη οἰκογένεια συντετριμμένη ἐκ τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς περιπετείας.

Καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ δρᾶμα εἶχε ὡς ἐπίκεντρον τὴν τιμὴν!

Ἀναμφισβητήτως ἡ ὑπερτάτη ἀξία, ἣτις κοσμεῖ τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἡ τιμή. Βαρυτάτην ὕβριν καὶ ἐπίφθονον συκοφαντίαν συνιστοῦν οἱ χαρακτηρισμοὶ «ἄτιμος». Ὁ δὲ λαὸς μας, ὅστις ἰδιαίτερος ἐσεβάσθη τὴν ἠθικὴν αὐτὴν ἀξίαν, ἐξέφρασε τὴν γνώμην του δι' αὐτὴν μὲ τὴν ἐξῆς διδακτικὴν παροιμίαν «ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει καὶ χαράστον ποῦ τὴν ἔχει».

Ἡ ὑπερτάτη ὁμως αὐτὴ ἀξία κατὰ τὴν ἐποχὴν μας ἔχει ὑποστῆ μίαν ἐπικίνδυνον διαφοροποίησιν. Πολλοί, ἐξ ἐπιδράσεως ὑλιστικῶν ἀντιλήψεων, μειδιοῦν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «τιμὴ»· ἕτεροι πάλιν θεωροῦν τὴν τιμὴν ὡς μίαν ἐξωτερικὴν ἐτικέταν, δι' ἧς ἐξαπατοῦν τὴν κοινὴν γνώ-

μην καὶ ἀποκρύπτουν ἐπιμελῶς ἐξ αὐτῆς πᾶν ὅ,τι δυσῶδες καὶ ἀκάθαρτον περιέχει ἡ διεφθαρμένη ψυχὴ των.

Συνήθως ἡ τιμὴ ἀποτελεῖ ἐγωϊστικὸν παράγοντα κοινωνικῆς προβολῆς καὶ δι' αὐτὸ δὲν θρηνεῖται ἡ ἀπώλειά της, ἀλλὰ κυρίως ἡ ἐξ αὐτῆς κοινωνικὴ ἀπομόνωσιν τοῦ ἀτόμου.

Τέλος, διὰ νὰ περιορίσωμεν τὰς περιπτώσεις τῆς ἐπικινδύνου διαφοροποιήσεως τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἀξίας, λέγομεν, ὅτι ἐξ ἀφορμῆς τῆς θλιβερᾶς συγχύσεως οἱ ἄνθρωποι παρασύρονται εἰς τὴν ἐκτίμησιν των καὶ ρίπτουν τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος εἰς μερικὰς ἀ-

«Εἰ γὰρ καὶ ὁ χρόνος καὶ ἡ τῶν φωστῆρων κίνησις περὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἀνωμαλίαν τινὰ ποιεῖ, τῇ εὐσεβείᾳ γε μὴν οὐδ' ὁπωσιτοῦν τοῦτο λυμαίνεται.
"Ὅθεν οὐδὲ μετατρέπειν δεῖ τὸν Ἁγίων Πατέρων κανόνα καὶ καινοτομεῖν καὶ εἰς αἰτίας στάσεως τὰς Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινεῖν».
Ἐπιστολὴ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β'.
Πρὸς τὸν Πρίγκηπα Ν. Νταπόντε

τυχεῖς υπάρξεις, κατολισθισάσας εἰς τὸν βόρβορον τῆς διαφθορᾶς, ἐξ αἰτίας τῆς δράσεως διαβοήτων διαφθορέων, ἐνῶ ἐκτιμοῦν καὶ θαυμάζουν καθάρματα, δυνάμενα νὰ ἀποκρύπτουν ἐπιμελῶς τὰς ἀσχημίας των καὶ νὰ «στραβώνουν» μὲ τὰ πλούτη των καὶ τὰ κοσμικά των ἀξιώματα.

Καιρὸς λοιπὸν νὰ τοποθετήσωμεν, ὅπου ἀρμόζει τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἀξίαν!

Ἡ τιμὴ εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀξία ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ ἀνθρώπου ὡς εἰκόνος καὶ ὁμοιώματος τοῦ Θεοῦ. Ἐνσαρκώνει τὴν ἀξίαν τῆς τιμῆς ὁ ἄνθρωπος, ἀκρι-

βῶς διότι φέρει ψυχήν ! Καί ἡ τιμὴ αὐτὴ ὡς ὑπερκόσμιον ἀντίκρυσμα ἔχει τὸ πανάχραντον αἷμα τοῦ Λυτρωτοῦ, ὅπερ πρὸς ἠθικὸν ἐξαγνισμόν τῆς ψυχῆς ἐχύθη πλουσίως ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς θυσίας, τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ συναίσθησις τῆς τιμῆς αὐτῆς πρέπει νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον ὑπεύθυνον διὰ πᾶσαν τυχόν ἁμαρτίαν καθυβρίζουσιν τὴν ἀγιότητα τοῦ Ἀγίου Θεοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ Ἀγάπη ἐξησφάλισε τὸ ὑπερκόσμιον μέτρον τῆς τιμῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Καί ἐὰν ἀκόμη ἁμαρτήσω εἰς πυκνὸν καὶ ἀδιαπέραστον σκότος, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐκπέσω ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν τῶν συνανθρώπων μου, καὶ ἐὰν ἀκόμη διαφυλάξω τὰ ἀνατομικὰ γνωρίσματα τῆς τιμῆς, ἀπώλεσα ἀνεπανορθώτως τὴν τιμὴν μου, ἐφ' ὅσον ἐρύπανα διὰ βεβήλου καὶ αἰσχρᾶς ἁμαρτίας τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς μου.

Ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἐὰν σύμπασα ἡ κοινωνία καταβοήσῃ διὰ τὴν «ἀτιμίαν» μου, τὴν ὁποῖαν ἐχάλκευσαν ἀπαίσιοι συκοφάνται, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶμαι ἐντιμος καὶ ἡ τιμὴ μου οὐδεμίαν φθορὰν ὑπέστη !

Φορεὺς τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἀξίας, τῆς τιμῆς ὁ ἄνθρωπος· ἀλλὰ καὶ φρουρὸς αὐτῆς ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου !

Ἡ ἐπαγρύπνησις τοῦ ἀδελφοῦ, τὰ προσχήματα, ἡ σιδηρὰ πειθαρχία, ἡ ἀνελέητος αὐστηρότης, συνιστοῦν προλήψεις ἅμα καὶ φαιδρότητας, ἐφ' ὅσον ἡ συνείδησις τοῦ ἰδίου τοῦ ἀτόμου δὲν φρουρεῖ τὴν τιμὴν !

Ἐδῶ ὅμως ἀκριβῶς εὐρίσκεται ἡ κοινωνικὴ ἀθλιότης ! Ὁ δικαστὴς ἀπὸ τῆς ἔδρας καταδικάζει τὴν διεφθαρμένην· ὁ ἀδελφός δολοφονεῖ τὴν ἀτιμασμένην ! Καὶ ὅμως ὁ ἔνοχος καγγάζει δαιμονικῶς, ἐνῶ τὰ θύματά του ἀσπέρουν εἰς τὸ αἷμα ἢ οἰμώζουν εἰς τὰς φυλακὰς ἢ ἐμπορεύονται τὴν διαπόμπευσίν των !

Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ἔνοχος ; Αὐτὸς ποὺ κατώρθωσε νὰ δολοφονήσῃ τὴν συνείδησιν καὶ νὰ παραμείνῃ οὕτω ἀφρούρητος ἡ τιμὴ, ὥστε νὰ κλαπῇ εὐκόλως !

Καὶ αὐτὸς ποὺ κατώρθωσε νὰ δολοφονήσῃ τὴν συνείδησιν εἶναι ὁ κινηματογράφος, τὸ διεφθαρμένον ἐντυπον, ἡ παρασύρουσα φίλη, ἡ ἀδιαφορία τῶν γονέων, τὸ κακὸν παράδειγμα τοῦ κακοῦ κληρικοῦ, ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀνάγκης, τὸ χρῆμα ! Ἄντε λοιπόν, συλλάβετε τὸν δολοφόνον, τιμωρή-

σατε τὸ ἔνοχον !

Δημιουργήσατε φώτεινὰς συνειδήσεις καὶ οὐδένα κίνδυνον θὰ διατρέχει ἡ τιμὴ !

Ἡ φωτεινὴ ὁμως συνείδησις ἔχει ἀνάγκη ἠθικοῦ προσανατολισμοῦ. Καὶ χῶρος τοῦ ἠθικοῦ προσανατολισμοῦ εἶναι μόνον ἡ Οἰκογενεὶα καὶ ἡ Ἐκκλησία.

Αὐτοὶ οἱ δύο παράγοντες εὐθύνονται κυρίως διὰ τὴν κατάπτωσιν καὶ διαφοροποίησιν τῆς ὑπερτάτης ἀξίας, τῆς τιμῆς !

Ἡ τιμὴ εἶναι ὑψίστον ἠθικὸν ἰδανικόν, ὑπερτάτη κοινωνικὴ ἀξία, ζωογονουμένη ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν πίστιν καὶ περιφρουρουμένη ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν συνείδησιν !

Ὁ Ἰωσήφ, ὁ Πάγκαλλος, εὑρεθεὶς πρὸ τῆς Αἰγυπτίας, προδιδούσης ἀναισχύντως τὴν τιμὴν τῆς, διεφύλαξε καὶ τὴν ἰδικήν του τιμὴν, ἀλλὰ ἐσεβάσθη καὶ τῆς ἀναισχύντου ἁμαρτωλοῦ (ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τιμὴν διαφθαρεῖσα ψυχικῶς), διότι ὑπῆρχε ζῶσα ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ψυχήν του· «πῶς ποιήσω τοῦτο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» ;

Χωρὶς τὴν θρησκευτικὴν πίστιν, τὸ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα ἡ τιμὴ εἶναι ἄνθος ποὺ μαραίνεται καὶ τότε εἴτε τὸ διαφυλάττει εἴτε τὸ ἀπορρίπτει, ἐφ' ὅσον δὲν εὐωδιάζει, ἐν καὶ τὸ αὐτὸν εἶναι.

Μητέρες, κληρικοὶ, διδάσκαλοι, ἐμπνεύσατε τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν νεολαία, ἐπιδείξατε λογικὴν αὐστηρότητα· μόνον τότε ἡ κόρη, ὁ νέος θὰ περιφρουρήσουν τὴν τιμὴν των.

Ὁ δικαστής, τὸ ἀδελφικὸν ὄπλον, ἡ ἐκδίκησις, μόνον θόρυβον καὶ ὕλην διὰ ρομαντικὰ διηγήματα παρέχουν, οὐδέποτε ὅμως περιφρουροῦν τιμὴν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάνος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» » » » » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» » » » » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τὸ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. διακρινόμενον διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὸ βαθὺν ἐκκλησιαστικόν του φρονήμα, ἀπηύθυνε τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν (ἀπαντῶν εἰς σχετικὴν τοιαύτην ἐτέρον θερησκευτικοῦ Σωματείου). Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀποτελεῖ θέσιν καὶ βάσιν, ἐφ' ἧς ἰστάμεθα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23)6 Ἰουλίου 1960

Πρὸς

τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

τῆς «Ἑνώσεως Ἑλληνορθόδοξων Χριστιανῶν»
Ἐνταῦθα

Ἀγαπητοί,

Ἐλάδομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 3)24.6.60 ἔγγραφον ὑμῶν, εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ χριστιανικὸν καθήκον ἀπαντῶμεν.

Ἡ ἔνωσις τῶν εἰς Χριστὸν ὀρθοδόξως πιστευόντων εἶναι διακαῆς ἐπιθυμία πάντων ἡμῶν, διότι εἶναι ἡ ἄκρα Εὐδοκία τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τελειοτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἡ ἔνωσις αὕτη εἶναι δυνατή, ἐφ' ὅσον τὰ ἐπὶ μέρους μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ «τὸ αὐτὸ λέγωσι... ὡς δὲ κατηρτισμένα ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν αὐτῇ γνώμῃ (Α. Κορ. α. 10).

Ὅταν ὁμοῦν ὁ «ὄγκος» τῆς οἰκτρῆς διογκώσῃ τὰς διανοίας ὀρισμένων μελῶν, καὶ θέλουσι ταῦτα νὰ ἐπιβάλλουσι τὰς θελήσεις των εἰς τὸ ὅλον τῆς Ἐκκλησίας Σώμα, τότε ἐπέρχονται ὡς φυσικὴ συνέπεια, αἱ διαιρέσεις τῶν σχισμάτων καὶ τῶν αἱρέσεων, ὡς ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἀποδεικνύεται.

Φρικτὰ τὰ ὅσα τὸ Πανάγιον Πνεῦμα διὰ τοὺς δημιουργοὺς τῶν σχισμάτων ἀποφαίνεται «Εἴτις τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τούτον ὁ Θεὸς ὁ γὰρ Ναὸς τοῦ Θεοῦ Ἅγιος ἐστίν, Οὔτινες ἐστε ὑμεῖς».

Ὡς γνωστόν, τὰ Σωματεία ἡμῶν δὲν εἶναι ἐπαγγελματικά. Καὶ ὡς τοιαῦτα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαχωρίσουν τὰς εὐθύνas των ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εὐλογοῦνται.

Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν, ὑπάρχει δυστυχῶς τὸ χάσμα τοῦ δημιουργηθέντος σχίσματος, τὸ ὁποῖον κατέστησαν αἱ γνωσταί, πρὸς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, παράνομοι χειροτονία.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἐπομένως ἡ ποθητὴ ἔνωσις, πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ συμμόρφωσις πάντων πρὸς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας, διὰ τὴν τήρησιν τῶν ὁποίων λέγομεν ὅτι ἀγωνιζόμεθα.

Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐξομολογούμενοι λέγομεν ὅτι αἰσθανόμεθα βαθυτάτην θλίψιν διὰ τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν καὶ μέγαν οἶκτον διὰ τοὺς ὑπευθύνους. Δυστυχῶς, δὲν εἶνε τῆς ἀρμοδιότητος ἡμῶν ἡ θεραπεία τῆς θλιθεράς ταύτης καταστάσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπωμισθώμεν τὰς βαρυτάτας καὶ φρικτὰς εὐθύνas τῶν ὑπευθύνων, διὰ τῆς προτεινομένης ὑφ' ὑμῶν ἐνώσεως.

Ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ εὐρισκόμενοι μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ κρατήσωμεν τὰς ἱεράς καὶ σεπτάς τῆς Ὀρθοδοξίας παραδόσεις, τὰς δογματικάς, τὰς διοικητικάς, τὰς ἠθικάς καὶ οὐχὶ μόνον τὴν ἡμερολογιακὴν, μὴ ἐρχόμενοι εἰς οὐδένα παράνομον συμβιβασμόν, ἕως οὗ τοῦ εὐδοκήσῃ ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γα-

λήρην εἰς τὴν δεινῶς χειμαζομένην Ἀγίαν Του Ἐκκλησίαν.

Ἐντολὴ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΤΤΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΚΩΝ/ΝΟΣ ΣΙΔΕΡΗΣ

ΕΚ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΟΡΑΚΩΝ

ΠΡΟ ΗΜΕΡΩΝ εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος κακοήθης ἀνακοίνωσις τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡ ἀνεπιτυχὴς προσπάθεια νὰ σπείλῃ τοὺς Παλαιοημερολογίτας ἀντιμετώπισε τὴν κοινὴν περιφρόνησιν.

Κατωτέρω ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Καθημερινή» καὶ «Ἔθνος» σχετικὴν ἀνακοίνωσιν τῆς ΠΘΕΟΚ δίδουσα ἀποστομοτικὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν δυσφημιστικὴν ἀνακοίνωσιν.

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Συμφώνως πρὸς τὰς ἀναγραφείσας, εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον πληροφορίας, σχετικῶς μετὰ τὴν σύλληψιν τῶν δύο κληρικῶν, τοῦ ἐνὸς φερομένου, ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὡς παλαιοημερολογίτου, γνωρίζομεν Ὑμῖν ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κληρικὸς Θεοφύλακτος, οὐδέποτε ὑπῆρξεν παλαιοημερολογίτης καὶ οὐδαμοῦ ἐν τῷ καταλόγῳ ἡμῶν φαίνεται ὡς κληρικὸς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν, ἐκ πληροφοριῶν, εἶναι ὅτι ὁ κληρικὸς αὐτὸς μᾶλλον οὐδέποτε ἐχειροτονήθη εἰς ἱερέαν.

Ἡ Ἐκκλησία θελήσασα νὰ διασώρῃ διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸ κῆρος καὶ τὸ γόητρον τῶν ἡμετέρων κληρικῶν ἐδημοσίευσεν τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην. Ἀνυπόμεθα εἰλικρινῶς διὰ τὰ ὅσα συμβαίνουσι, δὲν ἐξανιστάμεθα ὅμως, διότι ἐσυνηθήσαμεν εἰς τοιαύτας ἐνεργείας τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας.

Δὲν κάμνομεν σχόλια ἀλλ' ἐρωτῶμεν Ἀδελφὲν, οἱ κληρικοὶ τῆς Λαρίσης τῶν ὁποίων τόσον σκανδαλωδῶς ἀπεσιωπήθη ἡ ὑπόθεσις, μήπως ἦσαν παλαιοημερολογίται; Εὐγε εἰς τοὺς Διοικοῦντας τὴν Ἐκκλησίαν! Καὶ ὕστερα διερωτῶνται, διατὶ ἐφώναξαν «ἀνάγιος» εἰς τινὰς ἐκ τῶν γενομένων ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν!

Δι' ὅλα ταῦτα ἔχομεν νὰ εἴπωμεν τὰ τοῦ Προφητάνακτος.

«Δίκασον Κύριε τοὺς ἀδικούντας με, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας με».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, δόδς, Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΤΑΣ ΕΝΩΤΙΚΑΣ ΒΥΣΟΔΟΜΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ στήλην δημοσιεύομεν 2 κείμενα σχετιζόμενα με τὸ ἱστορικὸν θέμα τῆς Ἑνώσεως. Τὸ ἐν ἀποτελεῖ διδασκαλικὴν Θεολογικὴν διατριβὴν συγγραφείσα πρὸ 50ετίας ὑπὸ τοῦ Ἱεροδιακόνου Χριστοφόρου Δαυηλίδου καὶ νῦν Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ἄκυρον τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Ἑνώσεως», τὸ δὲ ἕτερον ἐκ τοῦ πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάνα, ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος.

Ὡς γνωστὸν, ἡ Σύνοδος τῆς Φλωρεντίας συνεκλήθη τὸ ἔτος 1439 πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ Ἑνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν.

Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἡμετέρων ἀνωτέρων Ὁρθόδοξων Κληρικῶν εἶχε τεθῇ ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννης ὁ Ζ' (ἢ κατ' ἄλλους Η') ὁ Παλαιολόγος. Βασικὸν δὲ κίνητρον τοῦ Ἑλληνος Μονάρχου ἦτο ὅπως ἐπιτευχθῇ, διὰ τῆς Ἑνώσεως, ἡ εὐμένεια τοῦ Ρωμαίου Ποντίφικος καὶ ἡ βοήθεια τῆς Δύσεως πρὸς διὰσώσιν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Αὐτοκρατορίας, ἀπειλουμένης ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν. Ἐν τῇ οὐσίᾳ ὅμως αἱ ἐλπίδες ἦσαν μάταιαι, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ χειμαζομένη Παπικὴ Ἐκκλησία ἦτο ἀνίκανη νὰ ἀναλάβῃ Σταυροφορικὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς.

Ἐν τούτοις, ὁ Αὐτοκράτωρ Παλαιολόγος καὶ τινες σὺν αὐτῷ ἔτρεφαν ἀμυδρὰς ἐλπίδας σωτηρίας, ἔστω καὶ ἐπὶ θυσίᾳ ὀρισμένων δογματικῶν ἀπόψεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Κάποια ψευδοένωσις ὑπεγράφη ἐκ συναρπαγῆς. Ὅμως τὰ ἐκ συναρπαγῆς τελεσθέντα ἐξήγειραν τὸν ὀρθόδοξον λαὸν καὶ τοὺς πιστοὺς Ὁρθοδόξους Ἱεράρχας. Ἡ δὲ ψευδοένωσις κατηγγέλθη ὡς ἐντελῶς παράνομος. Καὶ ἄκυρος.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πολυπλευρὸν, τὸ συνταρακτικὸν δράμα, τὸ ὁποῖον ἀναλύει μετὰ παραστατικότητά καὶ μετὰ ἐπιστημονικὴν ἐμβριθείαν καὶ ἀντικειμενικότητα ὁ συγγραφεὺς τῆς προκειμένης Μελέτης, ὁ Ἱεροδιάκονος Χριστόφορος Δαυηλίδης, ὁ ἥδη Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορικῆς καὶ Θεολογικῆς του Μελέτης τὴν διαιρεῖ εἰς τρία τμήματα.

Α' Τὰ πρὸ τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου σχετικὰ (σελ. 5 — 35).

Β' Τὰ ἐν τῇ Συνόδῳ (σελ. 35 — 60).

Γ' Τὰ μετὰ τὴν Σύνοδον (σελ. 60 — 78).

Ὡς γενικὸν δὲ συμπέρασμα τονίζει: Ἐξ ὅλων τῶν εἰρημένων, ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ Σύνοδος καὶ ἡ ἐν αὐτῇ καταρτισθεῖσα συμφωνία πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ἄκυροι. Εἶδομεν ΕΚ ΜΕΝ ΤΩΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ὅτι τὰ ἐλατήρια τῆς Συνόδου ὑπῆρξαν ἀπλῶς ἰδιοτελῆ, ὅτι ἡ πρώτη καὶ ἀληθὴς ὡθησις πρὸς τὴν ἑνωσὶν ταύτην ὑπῆρξαν ἡ ἀθλιότης τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, ἀφ' ἑνὸς καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἀπωλείας τῆς Παπικῆς ἰσχύος ἀφ' ἑτέρου. Ὁ Πάπας μετεχειρίσθη δόλον καὶ ἀπάτην διὰ νὰ φέρῃ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Ἰταλίαν.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ Τῇ ΣΥΝΟΔῳ εἶδομεν, ὅτι ἐθεωρήθησαν, ἀντὶ τῶν Λατίνων, οἱ Ἕλληνες ὡς αἰρετικοί, καὶ οὕτως ἡ Σύνοδος ἔλαβε τοῦτ' αὐτὸ χαρακτῆρα αἰρετικόν.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΤΑ Τὴν ΣΥΝΟΔΟΝ εἶδομεν ὅτι ἡ Σύνοδος καὶ ἡ ἑνωσις αὕτη δὲν ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἔγκυροι πρῶτον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπογράψαντες τὸν Ὅρον μετεμελήθησαν πικρῶς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει ἐξηγέρθη φοβερὰ ἀντίδρασις κατὰ τὴν Σύνοδον καὶ τῆς Ἑνώσεως· ἔπειτα κατεδικάσθη ἡ Ἑνωσις ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν τῆς

Ἀνατολῆς, διότι ἡ Σύνοδος τῶν τριῶν Πατριαρχῶν, ἥτις καὶ πρακτικὰ κατὰ τῆς Ἑνώσεως συνέταξε καὶ ἐπιστολὴν ἀπειλητικὴν ἀπέστειλεν εἰς τὸν Βασιλέα Ἰωάννην τὸν Παλαιολόγον· τελευταῖον δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν Ἑνωσιν. Εἶδομεν ἐν τέλει ὅτι ὡς ἐπισφράγισμα τῶν ΑΚΥΡΩΣΕΩΝ ΤΟΥΤΩΝ, τρεῖς ἄλλοι Σύνοδοι ἐν Κωνσταντινουπόλει συνήλθον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σημαντικαί. Πῶς δυνάμεθα, μεθ' ὅλα ταῦτα, νὰ παραδεχθῶμεν τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας καὶ νὰ θεωρήσωμεν ἔγκυρον τὴν ἑνωσὶν τῆς;

Δὲν σφάλλομεν, λοιπόν, οἱ Ὁρθόδοξοι ὅταν ἐπιμένωμεν λέγοντες ὅτι ἡ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ ΚΑΙ Ἡ ΕΝ ΑΥΤῇ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΕΝΩΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΚΥΡΟΣ.

Η ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΕΠΙΔΡΟΜΗΤΩΝ ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΩΝ

Βασιλεύοντος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου—τοῦ καὶ Ἀζυμίτου ἐπιλεγομένου—καὶ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὄντος Ἰωάννου τοῦ Βέκκου κατὰ τὰ ἔτη 1270-1280, ἐγένετο μέγας διωγμὸς ἐναντίον τῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Μοναχῶν μὴ δεχομένων τὴν μετὰ τῶν Λατίνων ἑνωσὶν τῶν Ὁρθοδόξων, τὴν ὁποῖαν ἑνωσιν εἶχον ἐπιχειρήσει οἱ ἀνωτέρω Αὐτοκράτωρ καὶ Πατριάρχης.

Διάφοροι Ἱστορικοὶ ἀναφέρουσι περὶ τῆς γενομένης τότε ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἐπίδρομης κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὁρους πρὸς καθυπόταξιν τῶν Μοναχῶν αὐτοῦ εἰς τὸ Παπολατινικὸν φρόνημα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀσπασθεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ τοῦ Πατριάρχου· ἐκ τῶν Ἱστορικῶν δὲ τούτων ἐκλογὴν καὶ συλλογὴν ποιησάμενος ὁ Χαρτοφύλας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Μανουὴλ Ι. Γεδεών, ἐξέδωκεν εἰς τὸν «Ἀθανά» του ἀπὸ τῆς σελίδος 136 μέχρι 146. Ἐκείθεν μεταγράψαντες, καταχωροῦμεν ὀρισμένα ἀποσπάσματα ἵνα γνωσθῇ ὅτι: Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ ἀνεκαθεν ἦτο ἡ ἀκρόπολις καὶ ὁ φρουρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κατὰ πόσον ὑπελογίζετο ὑπὸ τοῦ χριστεπαινώμου πληρώματος ἡ ἐν τοῖς ζητήμασι τῆς Πίστεως στάσις τῶν Μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, δύναται νὰ πληροφορηθῇ πᾶς τις ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ διηγῆσαι λόγων τοῦ Μ. Γεδεών γράφοντος: «Ὁ Λατινοφρόν Αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ «ΠΡΟΣΕΒΑΛΕ Τῷ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ ΑΓΙΩΝΥΜῳ ΟΡΕΙ, ΠΡΟΘΥΜΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΑΔΟΚΩΝ ΕΙ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΥΤῷ ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΣΥΝΕΠΟΜΕΝΟΥΣ ΕΞΕΙ Τῷ ΕΑΥΤΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ, ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΟΙΠΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ (Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς) ΑΠΟΝΩΣ ΕΛΚΥΣΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ ΒΥΘΟΝ» τὸν τῆς αἰρέσεως δηλαδὴ.

«Ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ λατινοφρονήσουν, τοῖς τῶν Λατίνων δόγμασιν ἵνα ὁμοφρονήσουν. Τότε αὐτοὶ οἱ Μοναχοὶ τοῦ Ἀθῶ οἱ Ἀββάδες, ἐκείνοι οἱ σεβάσμιοι τοῦ Ὁρους οἱ Λογάδες, ἔγραψαν τοῖς Χριστιανοῖς τοῖς τότε Ὁρθοδόξοις, τοῖς εὐσεβέσι τῶν Γραικῶν αὐτῶν τοῖς ὁμοδόξοις.

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

«ΚΟΚΚΟΣ ΣΙΝΑΠΕΩΣ»

(Ματθ. ΙΖ, 14 - 23)

ΦΛΟΓΑ ψυχής ζήτησε ὁ Χριστός καὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ δαιμονιζομένου νέου.

Μετὰ ἀπὸ τὴν τόσο καταπληκτικὴ θεραπεία, τὴν ὁποίαν «οὐκ ἠδυνήθησαν» οἱ μαθηταί, ρωτοῦν τὸν Κύριό τους.

— «Διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτά;»

— «Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν» ἀπαντᾷ ὁ Κύριος.

Περίεργον! Ὑποκριτοὶ οἱ μαθηταί, αὐτοὶ ποῦ ἄφησαν τὰ πάντα καὶ τὸν ἠκολούθησαν; Ὑποκριτοὶ αὐτοί, ποῦ μὲ τὸ στόμα τοῦ Πέτρου εἶπαν «Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ»; Ὑποκριτοὶ λοιπὸν οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ ἀποστολοὶ;

Ὅχι! Εἶχαν πίστι. Ἀπὸ τὴν πίστι τους ὅμως ἔλειπε ἡ φλόγα!

Συμπληρώνει ὁ Κύριός μας «ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σιναπεως». Ἡ πίστις σας πρέπει νὰ διεγείρῃ! Νὰ ἡλεκτρίσῃ! Χωρὶς τὴν φλόγα αὐτή, ἡ πίστις εἶναι φιλοσοφικὴ θέσις, ἀπλὴ ἐκφρασις, σχῆμα, ἐξωτερικότης. Ὁ χώρος καὶ ἡ πηγὴ τῆς πίστεως εἶναι ἡ καρδιά. Ἡ πίστις εἶναι αἰσθημα! ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι αἰσθημα, πρέπει νὰ εἶναι φλογερή! Ἀπὸ κάθε αἰσθημα ἂν λείψῃ ἡ φλόγα, γίνεται ψυχρότης ἀνυπόφορη πολὺ περισσότερο ἢ πίστις. Ἡ φλόγα ποῦ δὲ κατα-

καίῃ τὴν ψυχὴ τοῦ πιστοῦ νὰ τὸν κἀνῇ νὰ λέῃ «τῷ ὄρει τούτῳ μεταβῆθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται». Καὶ πράγματι ὄρη παθῶν, ὄρη δυσκολιών, ὄρη πανύψηλα πειρασμῶν μετακινεῖ μὰ τέτοια φλογερὰ πίστις!

Μιὰ τέτοια ὅμως πίστις τροφοδοτεῖται ἀπὸ πνευματικὴ καὶ ἐσωτερικὴ ζωὴ «ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ».

ΕΠΟΠΤΑΙ ΤΗΣ ΕΚΕΙΝΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ

Ἀπὸ τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν

ΜΕΤΑΞΥ τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων τοῦ θείου καὶ μεγαλειώδους γεγονότος τῆς Μεταμορφώσεως ὑπῆρξε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος!

Ἴσως τότε δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν βαθυτέραν σκοπιμότητα τοῦ γεγονότος δι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ περιστατικὸ εἶπε «καλὸν ἔστιν ἡμᾶς ὅδε εἶναι», συγγέων τὰ οὐράνια θαύματα μὲ τοὺς ἐπιγείους χώρους!

Ἀργότερα, ὅταν ὁ φωτισμὸς τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατηύγασε τὸν ψυχικόν του κόσμον καὶ ἀπεσαφήνισε τὰς ἀληθείας, ἔγραψε ἀπὸ τὸν πλοῦτον τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῆς πείρας του «...ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν... ἐπόπται γεννηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος» (Β' Πέτρου Α, 16).

Ἐπόπτης! Εὐτυχής, πανευτυχής καὶ τρισένδοξος ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἐγένοντο ἐπόπται, δηλαδὴ ἀντελήφθησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς των (τῆς ἀλανθάστου αὐτῆς αἰσθήσεως) τὴν δύναμιν καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου!

Ἐπάνω εἰς τὸ Θαβώρ ἐξεδηλώθη ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ! Δύναμις ἀλλοιώσασα τὴν θεανδρικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Σωτῆρος, ὥστε «ἐλαμψεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκά ὡς τὸ φῶς» (Ματθ. ΙΖ, 2). Δύναμις συγκαλέ-

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Μεγάρων Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου, τοῦ πατρὸς Γεροντίου Μαρτιολῆ. Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνος διακρίνονται οἱ Ἀρχιμαντοὺ συλλειτουργήσαν καὶ ἀντεπροσώπευσαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν.

σασα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ γραφικοῦ ὅρους Θαβὼρ ἄνδρας μὴ ὑπάρχοντας μεταξὺ τῶν ζώντων ἀλλ' ἀναπαυομένους εἰς τὴν μακαρίαν καὶ εὐλογημένην αἰωνιότητα, τὸν Μωυσὴν καὶ τὸν Ἡλίαν.

Ἡ δύναμις ὅμως αὐτὴ ἦτο συνδεδεμένη μὲ μίαν ἰδιότυπον παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ. Παρουσία εὐρύτερα τῆς ἀνθρωπίνης παρουσίας, παρουσία Θεοῦ.

Ἡ Δύναμις λοιπὸν καὶ ἡ Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ Θαβὼρ, τῆς ὁποίας ἐγένοντο ἐπὶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ Πέτρος, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, ἦσαν στοιχεῖα καὶ γνωρίσματα τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον κατανοήσει ἀκόμη τότε οἱ μαθηταί.

Καὶ τὴν θεϊκὴν αὐτὴν δύναμιν καὶ παρουσίαν ἐπικυρώνει ἡ διαβεβαίωσις τοῦ οὐρανίου Πατρὸς «οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα αὐτοῦ ἀκούετε» (Ματθ. 17, 5).

Ἡ Δύναμις καὶ ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου, τοῦ ὁποίου ἐγένετο αὐτόπτης ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, παρατηρεῖται συνεχῶς καὶ ὁμοιοτρόπως ἐπὶ μῆς ἅλης κορυφῆς, τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ναῶν. Ὁρος ἅγιον ἢ Ἁγία Τράπεζα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκπέμπεται «μεγαλοπρεπὴς δόξα». Μεταμόρφωσις θεία καὶ ὑπερφυσικὴ, κατανυκτικὴ καὶ ἁγία ἐπιτελεῖται.

Καλούμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ γίνωμε ἐπὶ οἱ τοῦ τοιαύτης μεγαλειότητος !

Εἰμεθα ὅμως ἄξιοι μῆς τοιαύτης δωρεᾶς ;

Η ΝΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Παραθέτομεν ὡς ἔχει, δημοσιογραφικὴν εἶδον ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Ἀθηναϊκὴ»

ΑΠΕΒΙΩΣΕΝ ΕΞ ΑΣΙΤΙΑΣ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΕΞ ΜΗΝΩΝ
Ο ΠΑΤΗΡ ΛΟΓΩ ΠΤΩΧΕΙΑΣ ΔΕΝ ΗΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΤΟ ΘΡΕΨΗ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. 6. (Τοῦ ἀν' ἀποκριτοῦμας). — Εἰς τὸ νοσοκομεῖον Ἀγρινίου ἀπεβίωσε σήμερον ἐξ ἀσιτίας καὶ ἀφυδατώσεως τὸ ἓνα ἐκ τῶν διδύμων τοῦ Σπυρ. Σταμουλάκη, ἐκ τοῦ χωρίου Πλαγιά τῆς Βονίτσας, ὀνόματι Ἐλένη ἡλικίας 6 μηνῶν. Τὰ δίδυμα ἔφερον εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐν κακῇ κακῇ καταστάσει. ὁ πατέρας τῶν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι λόγῳ οικονομικῆς ἀδυναμίας δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ διαθρέψῃ. Εἰς τὸ νοσοκομεῖον τὸν παρεσχέθη πᾶσα περίθαλψις, ἀλλὰ ἡ κατάστασις τῶν ἦτο τοιαύτη ὥστε εἶναι ἀμφίβολον ἂν καὶ τὸ δεύτερον, ὀνόματι Εὐάγγελος, ἐπιζήσῃ. Σημειωτέον, ὅτι ἕκαστον τῶν ἡλικίας 9 μηνῶν διδύμων, ὅταν διεκομίσθησαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, εἶχε βάρος 230 γραμμαρίων.

Μέσα εἰς μίαν ἐποχὴν ποὺ διατίθενται ἑκατομμύρια διὰ τοὺς ἐξοπλισμοὺς ἢ διὰ κρουαζιέρας ἢ διὰ τὴν διασκέδασιν μῆς βραδυᾶς, πεθαίνουν βρέφη ἀπὸ τὴν πείναν !

Νὰ τὸ στίγμα καὶ ἡ ντροπὴ τοῦ πολιτισμοῦ μας ! Καὶ τὸ στίγμα αὐτὸ καὶ ἡ ντροπὴ αὐτὴ ἔχουν τὴν δραματικὴν τοὺς ἐπιπτώσιν στὴν χριστιανικὴ Ἑλλάδα.

Ἡ ψυχὴ τοῦ βρέφους, ποὺ πέθανε ἀπὸ πείναν εἰς τὸ Ἀγρίνιο εἶναι Νέμεσις καὶ ἐφιάλτης γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν (ἐπισκοπὴ, ἐνορία, θεολόγοι κ.λ.π.)

Ποῦ εἶναι ἡ πρόνοια καὶ ἡ φροντίδα γιὰ τὸ ποῖμνιον ;

Ποῦ εἶναι ἡ κοινωνικὴ δράσις ;

Εὐτυχῶς ποὺ τὴν πονεμένη οἰκογένεια δὲν τὴν ἀνεκάλυψαν χιλιασταί, Εὐαγγελισταί κ.λ.π. Τὸ παι-

ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΕΛΕΣΑ

(1η Αὐγούστου)

Η ΝΗΣΟΣ τῶν Κυθήρων δὲν σεμνύνεται μόνο γιὰ τὸ θαυματουργὸ μοναστήρι τῆς Μυροτιδιωτίσσης· καυχᾶται καὶ γιὰ τὴν πανένδοξον ἀθλήτρια τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἑλέσα.

Ἐξῆσε στὰ χρόνια τοῦ εἰδωλολατρικοῦ σκότους· ὁ πατέρας τῆς ἦταν εἰδωλολάτρης καὶ τὸν ἔλεγαν Ἑλλάδιο. Τὰ νάματα τῆς εὐσεβείας τὰ ἐδέχθηκε ἀπὸ τὴν εὐλαβεστάτη μητέρα τῆς, Εὐγενία.

Τὸ ὄνομά τῆς συνδέεται μὲ ἀποκάλυψιν πρὸς τὴν μητέρα τῆς πρὶν γεννηθῇ. Ἡ εὐσεβὴς Εὐγενία ἦτο στείρα καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ ἀποκτήσῃ παιδί. Ὁ Θεὸς ὅλους ἀκούει καὶ ἱκανοποιεῖ πάντα τὰ αἰτήματα, ποὺ βοηθοῦν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς.

Μετὰ τὴν προσευχὴ τῆς ἓνα βράδυ ἀκούει : «ἤλθ' ἡσέ σε ὁ Θεὸς καὶ ἔδωκέ σοι καρπὸν κοιλίας». Ἀπ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν εὐχάριστη πληροφορίαν «ἤλθ' ἡσέ σε ὁ Θεός», ἐβάπτισε τὸν καρπὸν τῆς ἐπαγγελίας Ἑλέσα.

Ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς δέχτηκε τὴν πίστι καὶ τὴν ἀρετὴ. Ὅσο ζοῦσε ἡ μητέρα τῆς συγκατοῦσαν τὴν ἁγιώτερη καὶ ἁρμονικώτερη συντροφιά !

Ἀλλὰ νὰ τὸ δέλημα τοῦ Θεοῦ καλεῖ κοντὰ τοῦ τὴν εὐσεβεστάτη Εὐγενία καὶ ἔτσι ἡ Ἑλέσα μένει ὀρφανή. Ὁρφανὴ ὄχι μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀπουσίας φυσικοῦ προστάτου, ἐφ' ὅσον ζοῦσε ὁ πατέρας τῆς, ἀλλὰ στοργικοῦ συμπαραστάτου, ὁμόφρονος, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ νιώσῃ τοὺς ψιθύρους τῆς χριστιανικῆς τῆς καρδιάς.

Καλὸς ὁ πατέρας τῆς, ἀλλὰ εἰδωλολάτρης, ἀσεβής !

Καὶ νά ! Πρότασις γάμου. Βέβαια κάθε πατέρας νοστιλαγεῖ καὶ ἐπιδιώκει τὴν εὐτυχίαν τοῦ κοριττοῦ του ! Ἀλλὰ γάμος εἰδωλολατρικὸς γιὰ τὴν χριστιανοπούλα, θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ πνευματικὴ αὐτοκτονία. Ἄλλωστε γιὰ μιὰ ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπ' τὸ ὑπερκόσμιον φῶς τῆς χάριτος κα' ὁ πρὸς εὐτυχισμένους ἐπιγεῖος γάμος ὡχρῖα μπροστά στὸν πνευματικὸν γάμον τῆς ψυχῆς μὲ τὸν ἐπουράνιον Νυμφίον Ἰησοῦ. Κι' αὐτὸν τὸν γάμον ποθοῦσε ἡ Ἑλέσα.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἀντιληφθῇ τέτοια πράγματα ὁ Ἑλλάδιος.

Θερμὴ προσευχὴ στὸ Θεὸ ἡ Ἑλέσα ! Ἀλλὰ καὶ τὰ μεγάλα ἰδανικά θέλουν μεγάλες αποφάσεις !

Ὁ Ἑλλάδιος ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ μερι-

δάκι τότε δὲν θὰ πέθαινε, ἡ οἰκογένεια δὲν θὰ πεινοῦσε, ἀλλὰ τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς οἰκογενείας θὰ τὰ εἶχε κλέψει ὁ λύκος καὶ ὁ ληστής, ὁ αἰρετικὸς, . . .

Καὶ ὅμως οἱ ναοὶ τῆς περιοχῆς καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος θὰ δονοῦνται ἀπὸ τὰ κηρύγματα... τῆς ἀγάπης !

Τὴν ντροπὴ καὶ τί εἰρωνεῖα !

κὲς ἡμέρες!

Οὐρανόσταλτη εὐκαιρία!

Φεύγει καὶ ἡ Ἑλέσα ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ δυὸ ἀφοσιωμένες δοῦλες. Ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, ὅπου κατοικοῦσε, μὲ καραβάκι, μεταβαίνει στὸ ἐρημικὸ καὶ γραφικὸ νησάκι τῶν Κυθήρων.

Καὶ ἐκεῖ τί εὐτυχία! Ὑμνεῖ μὲ τὰ πουλιά καὶ τὰ οὐάκια τὸν Θεόν, χαίρεται τοὺς γάμους τῆς μὲ τὸν ἐπουράνιο Νυμφίον.

Ὁ πατέρας ἐπιστρέφει. Κατάπληκτος μαθαίνει τὴν φυγὴν τῆς κόρης.

Ποῦ πῆγε;

Τί τῆς συμβαίνει;

Μετὰ ἀπὸ πολλὰς ἀναζητήσεις ἀνακαλύπτει τὸ καταφύγιο τῆς κόρης.

Δραματικὴ ἡ συνάντησις! Ἡ κόρη ἀποκαλύπτει τὸ φρόνημά της. Ὁ πατέρας γίνεται θηρίο. Ὅλη τὴν ἀγάπην τὴν μεταβάλλει σὲ θανάσιμο μῖσος. Γίνεται ὁ ἴδιος βασανιστὴς τοῦ παιδιοῦ του. Καὶ στὸ τέλος, θηρίο ἀνήμερο, μὲ μιὰ πέτρα συντρίβει τὸ κεφάλι τῆς κόρης του. 1η Αὐγούστου 375 ἦταν ἡ ἡμερομηνία, ποὺ οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ ἔγραψαν στὸ χρυσὸ μαρτυρολόγιο τῆς Ἐκκλησίας «Ὁσιομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἑλέσα».

Αἰωνία ἡ μνήμη καὶ ἡ δόξα.

Ἡ μιὰ τῆς δούλης παρέμεινε καὶ τὴν ἔθαψε στὰ Κύθηρα. Ἀλλὰ τί θαῦμα!

Ἄγγελοι ἐμνοῦσαν ἐπάνω στὸ νιόσκαφο τάφο τῆς Μάρτυρος!

Τὸ μαρτύριο τῆς νεαρᾶς ὀσιομάρτυρος ἃς εἶναι πηγὴ ἐνισχύσεως γιὰ ὅσους θέλουν νὰ εὐαρεστήσουν τῷ Κυρίῳ.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΤΑΣ ΕΝΩΤΙΚΑΣ ΒΥΣΙΟΔΟΜΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ, Χριστιανοί, ΓΕΓΟΝΕ ΛΑΤΙΝΟΦΡΩΝ, ΤΑ ΤΩΝ ΛΑΤΙΝΩΝ ΔΟΓΜΑΤΑ ΖΗΤΕΙ Ο ΜΑΤΑΙΟΦΡΩΝ.

ΤΑΣ ΑΣΕΒΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΓΑΣ ΠΟΤΕ ΝΑ ΜΗ ΙΔΕΧΘΗΤΕ, Κ' ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΟΤΑΙΧΘΗΤΕ.

Μαθὼν ταῦτα ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων, βλέπων καὶ τὰ ἐναντία αὐτῶν κινήματά των. Εἰς ὅρος τὸ τοῦ Ἀθωνος ὅλος ἡγριωμένος, μετὰ νηδῶν (ΠΛΟΙΩΝ) Βασιλικῶν ὑπῆγεν ὀπλισμένος. Ἵνα παιδεύσῃ τοὺς ἐκεῖ Πατέρας τοὺς Ἁγίους, ὡς κατ' αὐτοῦ συγγράψαντας καὶ ὄντας ἐναντίους. Εἰς τοῦ Χειμάρρου τὴν Μοῆν τὴν τοῦ Ξηροποτάμου, ἐλιμενίσθηκεν ἐκεῖ ἄκουσον Δέσποτά μου. Ἐξῆλθε δὲ ἐκ τῆς νηὸς μετὰ τῶν δορυφόρων, στρατιωτῶν τε ἱκανῶν αὐτοῦ καὶ ὀπλοφόρων. Ἀπὸ ἐκεῖ σ' τὰς Καρυὰς ἀνέθηκε δρομαίως, εἰς τὸ Πρωτῶτον πορευθεὶς ὡς λέων τε ταχέως. Ἐσύναξε τοὺς Μοναχοὺς ὄλους τοὺς προκομμένους, καὶ τοὺς λογάδας ἅπαντας καὶ τοὺς πεπαιδευμένους. Καὶ διηλέχθη μετ' αὐτῶν μετ' ἀπειλῆς μεγάλης, ΠΑΙΔΕΥΣΑΣ ΕΠΕΙΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΞΥΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΙ ΡΟΠΑΛΟΙΣ.

Καὶ ὥσπερ Ὁμολογητὰς αὐτοὺς τοὺς μακαρίους, ἐπαίδευσεν ὁ Βασιλεὺς ἐκείνους τοὺς Ἁγίους. Καὶ μὲ πικρὰς πολυειδεῖς καὶ ἀπηνεῖς παιδείας, μὲ διαφόρους τε ποινὰς καὶ πλείστας τιμωρίας.

ΨΗΓΜΑΤΑ ΧΡΥΣΟΥ

ΜΑΚΑΡΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

(Ἐκ τοῦ Λαυσαϊκοῦ)

ΑΥΤΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ Μακάριος, εἶχε διάφορα κελλία. Τὸ ἓνα τὸ εἶχε εἰς τὴν Σκήτην, εἰς τὴν βαθυτάτην ἔρημον, τὸ ἄλλο εἰς τὸν τόπον ποὺ ἐλέγετο Κελλία, τρίτο εἰς τὸ ὄρος τῆς Νιτριάς. Εἶχε καὶ μερικὰ ἄλλα ποὺ δὲν εἶχον πόρτα καὶ ἐκεῖ διήρχετο ὁλόκληρον τὴν Τεσσαρακοστήν. Τὸ ἓνα ἦτο πολὺ στενὸν καὶ δὲν ἤμπορούσε νὰ ξαπλώσῃ, τὸ ἄλλο ἦτο πρὸς εὐρύχωρο καὶ ἤμπορούσε ὅποιος ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ τοῦ ἐμιλήσῃ.

Αὐτὸς ὁ θαυμασιὸς ἅγιος ἐθεράπευσε τόσον πλῆθος ἀσθενῶν, ποὺ δὲν ἤμποροῦν νὰ μετρηθοῦν. Ὁ ἅγιος Παφνούτιος, ὁ μαθητὴς του, μᾶς διηγείται, ὅτι μίαν ἡμέραν, ἐκεῖ ποὺ ἐκάθητο ὁ ἅγιος Μακάριος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ κελλίου του καὶ προσήχετο, ἔφθασε μία λύκαινα κρατοῦσα εἰς τὸ στόμα τῆς τὸ τέκνο τῆς, τὸ ὁποῖον ἦτο τυφλόν.

Καὶ ὁ ἅγιος Μακάριος, ἐπῆρε εἰς τὰς χεῖρας του τὸ λυκόπουλον, τὸ ἐπτύσσε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, εἶπε μίαν εὐχήν, καὶ ἀμέσως αὐτὸ ἤνοιξε τὰ μάτια του. Τὴν ἐπομένην ἡ λύκαινα ἔφερε εἰς τὸν ἅγιον Μακάριο, ἓνα δέρμα μεγάλου προβάτου. Μόλις ὅμως ὁ ἅγιος εἶδε τὸ δέρμα, ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸ ζῶον, μήπως ἦτο ἀπὸ κανένα πρόβατο, ποὺ ἔφαγε. Πράγμα κλοπιμαῖον, τοῦ λέγει δὲν θέλω. Ἀλλὰ τὸ ἄγριο ζῶον, ποὺ εἶχε ἡμερεύσει ἐμπρὸς εἰς τὸν ἅγιο, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ κεφάλι κάτω καὶ ἐγονάτισε, ἔρριψε τὸ δέρμα ἐμπρὸς εἰς τὸν ἅγιο. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος τῆς ἐπαναλαμβάνει: Ἐγὼ σοῦ εἶπα ὅτι δὲν θὰ πάρω τίποτε ἀνδρὸς ὑποσχέσεως ὅτι δὲν θὰ ἀδικήσῃς πιά κανέναν ἄνθρωπον, τρώγοντας τὰ πρόβάτά του. Καὶ τὸ ζῶον ἔδειχνε ὅτι ὑπήκουσε εἰς τὸν λόγον τοῦ ἁγίου. Τότε ἐπῆρε καὶ ὁ ἅγιος τὸ δέρμα.

Ἡ ἁγία Μελένη ἡ Ρωμαία, ἐδιηγείτο ὅτι ἔλαβε ἐκεῖνο τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν ἅγιο, τὸ ὁποῖον ὀνομάζετο δῶρον τῆς λυκαίνης. Πρέπει τώρα νὰ σὰς παραστήσω καὶ τὴν ὁμὴν αὐτοῦ τοῦ ἁγίου, ὅπως ἐγὼ τὸν εἶδα.

Εἰς τὸ σῶμα ἦτο ὀλίγον κυρτός, ἡ γενιάς του ἀραιή, λόγῳ τῆς μεγάλης ἀσκήσεως καὶ τῶν πολλῶν τῶν ἀγώνων.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ

(Ἐκ τῶν ὁμιλιῶν του)

Αὐτὸς ὁ αἰσθητὸς κόσμος, ἀπὸ τὸν ὄρχοντα ἕως τὸν πτωχόν, εὐρίσκεται εἰς θόρυβον, εἰς ἀναστάτῳσιν καὶ πόλεμον καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν γνωρίζει τὴν αἰτίαν. Δὲν γνωρίζει δηλαδὴ, ὅτι τὸ κακὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν παρακοήν, αὐτὸ τὸ κεντρὶ τοῦ θανάτου.

Διότι ἡ ἁμαρτία εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ σατανᾶ, τὸ ὁποῖον ἔσπειρε ὅλα τὰ κακὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο πράττουν, τὸ πράττουν ἐπειδὴ τοὺς τραβᾷ κάποια ξένη δύναμις. Αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι, αὐτὰ τὰ ὁποῖα γίνονται, ὀφείλονται εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν θέλησίν των. Ὅσοι ὅμως ἔχουν εἰς τὴν ψυχὴν τους καὶ τὸν νοῦν τους τὴν εἰρήνην τοῦ Χριστοῦ, γνωρίζουν ἀπὸ ποῦ γίνονται αὐτά.

Τοὺς ἔλεγε τοὺς ἡλεγχε, τοὺς ὕβριζε μεγάλως, ματαίως καὶ ἀνωφελῶς εἰκὴ δὲ καὶ τηνάλλως.

Ἐκεῖνοι οἱ προστάται δὲ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, τῆς Χριστοῦ Καθολικῆς ἁγίας Ἐκκλησίας πάντες κοινῶς ἀντέλεγον αὐτῷ ἡναντιοῦντο καὶ κατὰ τῆς ἐνώσεως αὐτῆς ἀπελογοῦντο.

Ω ΒΑΣΙΛΕΥ ΦΙΛΟΧΡΗΣΤΕ ΠΩΣ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΒΙΑΣΗΣ;

καὶ πράγματ' ἀσυμβίβαστα θέλεις νὰ συμβιβάσῃς;

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς πλουσιωτάτης ὕλης τὴν ὁποίαν περιέχουν οἱ ἡμεροδελτικαὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1961).

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΝΑΟΥ

Τὴν 6ην Αὐγούστου, ἡμέραν Παρασκευὴν, πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Κυψέλην (τέρμα Σκύρου) Ἱερὸς Ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.

Ἀφ' ἑσπέρας θὰ παλὴ κατανυκτικὸς ἑσπερινός.

Αὐθιμὲρὸν δὲ θὰ τελεσθῇ λαμπρὰ λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας.

Καλοῦνται οἱ φιλέοργοι, ὅπως προσέλθωσιν.

Αὐτοκίνητα Κυψέλης. Στάσις Σκύρου.

Ἑσχίτη προδοσία !

Πᾶσα προσβολὴ κατὰ τοῦ Ἔθνους, τῆς Πατρίδος καὶ τῶν ἐπισήμων συμβόλων τιμωρεῖται καὶ ἐνίοτε χαρακτηρίζεται ὡς ἑσχίτη προδοσία ! Καὶ δικαίως ! Δὲν θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ θεωρῆται ὕβρις τιμωρομένη καὶ πᾶσα προσβολὴ κατὰ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἡμῶν ; Ἰδοὺ ! Κατὰ πληροφωρίαν ἐφημερίδος (Ἀκρόπολις 6)8)60), τὴν Παρασκευὴν 12 Αὐγούστου ἡ πρωθιέρεια (Ἀλέκα Κατσέλη) θὰ ἀναπέμψῃ ἱκεσίαν πρὸς τὸν Δία, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἀφῆς τοῦ Φωτός εἰς Ὀλυμπίαν, διὰ τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ! Τί νόημα ἔχει αὕτη ἡ ἐπέεργεια ; Πῶς ἀντιμετωπίζουν οἱ θεματοφύλακες τῆς ὁρθοδόξου πίστεως τὴν ἀναβίωσιν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ πνεύματος ; Δὲν εἴμεθα ἐναντίον τοῦ σεμνοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος ! Δὲν ἀνεχόμεθα ὅμως ἐκδηλώσεις ἀσεβείας πρὸς τὸ ὁρθόδοξον πνεῦμα ! Ἐκδηλώσεις, ποὺ προδίδουν μαρτυρικὴν συνομοσίαν !

Ἐὰν ὅτις ἐλευθέρα καὶ ζῶσα Ἐκκλησία τοιαῦται ἐκδηλώσεις δὲν θὰ ἐλάμβανον χώραν εἰς τὴν καρδίαν ἐνὸς ὁρθοδόξου Βασιλείου ; Τώρα ὅμως, νωχελῶς κοιμωμένης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας, πᾶσα ἀσχημία δύναται νὰ διαπραχθῇ !

Αἰσχος διὰ τὴν ὁρθόδοξον Ἑλλάδα, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς καὶ τοὺς Θεολόγους τῆς !

Ἡ «Χριστιανικὴ Δημοκρατία»

Μᾶς συγκινεῖ ὁ ἀγὼν τοῦ σεβαστοῦ φίλου κ. Ν. Ψαρουδάκη διὰ τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀλήθειαν ! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πικρά, καὶ ἐκφερομένη ἀνησυχεῖ τοὺς ἐνόχους, ὅπως ὁ ριπτόμενος εἰς τὸ πέλμα λίθος ἀνησυχεῖ τοὺς κοάξοντας βατράχους ! Εἴμεθα παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κ. Ψαρουδάκη καὶ τὸν συγκαίρομεν διὰ τὴν εὐφρανσίαν του.

Βαθυκάρδιαι εὐχαὶ

Ὀλοψύχως ὅλοι οἱ ὁμόφρονες ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ξένην ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας εὐχόμεθα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας τοῦ γηραιοῦ Ἡγέτου τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας Μακαριωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρου. Θὰ εἶναι ἱεὺς ὁ μόνος ἀξιόλογος πρωταθλητής, ὡς ἄξιος διάδοχος τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, κατὰ τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον.

ἌΤὸν δεῖ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους»

Ἡ συνέχεια τοῦ ἀρθρου ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἀναβάλλεται λογφ πληθώρας ἡλῆς διὰ τὸ προσεχές.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Πρὸ ἡμερῶν, λογφ ἀτυχήματος ἐν τῇ θαλασσίᾳ περιοχῇ τῆς Θεσ)κης, ἐπλήρη ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ κ. Ἀποστόλου Φιλίππου, λογφ ἀπωλείας τοῦ λατρευτοῦ νιού Κωνσταντίνου. Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Πανάγαθος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, εἰς δέ τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ τὴν ἐξ ὕψους παραρηγοίαν.

Ὁμοίως εἰς τὴν πληγείσαν οἰκογένειαν τοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ κ. Ἀριστομένους Κομποπούλου, λογφ θανάτου τοῦ Στυλιανοῦ Σιφίνα, πατρὸς τῆς συζόγου του, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ μεταστάντος εἰς δέ τὴν οἰκογένειάν του χαρίσει τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν.

Α. Π.

Πρὸς τοὺς δωρητὰς καὶ ἀφιερωτὰς

Τὸ εὐσεβὲς παράστημα τῆς Σφενδάμης οἰκοδομεῖ μετὰ πολλὰς ἀντιξοότητας Ἱερὸν Ναὸν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ τὸν ἐμπλουτισμὸν τοῦ ὁποίου ποιεῖται ἐκκλησίαν ὅπως ὁ βουλούμενος ἀποστείλῃ τὴν ἐπίσχυσιν του εἰς τὴν διεύθυνσιν : Βασ. Σαλπικητίδην Σφενδάμη Κατερίνης.

Ἐγερθήσονται ψευδοχριστοὶ καὶ ψευδοπροφῆται

Θλιβερὰς σκέψεις προκαλεῖ τὸ δρακὸν παραλήρημα καὶ ἡ ἀλλοπροσὸν χιλιάδων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἔπυσαν μετὰ τὴν εὐπιστίαν νηπίων εἰς τὴν παρίδα ποῦ ἔστησε ὁ σατανὰς μετὰ τὸν τὸν ἀγῶνα ἐκείνον, ποῦ ἐπροφῆτευσεν τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου.

Θλιβερὰς σκέψεις, διότι ἐξασκεπάζεται ἡ ἀπουσία ὅχι μόνον θρησκευτικῆς ἀγωγῆς ἀλλὰ καὶ πίστεως. Διότι ὅποιος πιστεύει εἰς τὸν σατανὰ δὲν πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν. Ἡ διαπίστωσις ὅμως δὲν ἀρκεῖ. Ὑπάρχει ἐν σκληρῶν καὶ ἀμελίκτων ἐρώτημα : Ποίος πταίει ἂν οἱ νεοέλληνες ἀδελφοί μας, χίλια ἐννεακόσια δέκα ἔτη μετὰ τὸν εὐαγγελισμὸν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὴν χώραν, εὐρίσκονται βυθισμένοι εἰς τὴν παχὺλὴν δαιμονοκρασίαν καὶ δὲν ἤκουσαν ποτὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου λέγοντος : «Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ τῆς ὥρας οὐ δεῖς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ ;» (Ματ. 13,32). Ἡμποροῦν νὰ εὐθύνων φωνήν, ἵνα μᾶς ἀπαντήσουν ἐκεῖνοι, ποῦ ἐπιθυμοῦν τὸν σπαραγμισμόν τῆς ὁρθοδόξου συνειδήσεως τῶν Παλαισημερολογιτῶν ;

ΕΥΧΕΤΗΡΙΟΝ

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα Θεοσεβῆ καὶ ἀκούραστον Πρόεδρόν μας τῆς Ἑλλ. Θρησκ. Κοινότητος Γ. Ο. Χ. Θεσ)κης κ. Ἡλίου Νικολόπουλον, ὁ ἐφημέριος Ἱερὸς Στυλιανὸς Μουσᾶς τὸ Διοικ. Συμβούλιον καὶ τὰ μέλη εὐχονται χρόνια πολλὰ καὶ μακροσήμερον ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Κοινότητός μας καὶ τοῦ Ἱεροῦ μας ἀγῶνος.

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

(Ταμπούρια—Πειραιῶς)

Αὐτοκίνητα Ἀμφιάλης ἐκ Πειραιῶς.

Ν. Χαλκιδόνος ἐξ Ἀθηνῶν.

Στάσις Ρομάντζο

Ὁ Ἱερὸς οὗτος Ναὸς τοῦ ἀγῶνος ἀνακαίνιζόμενος ἐκ βάρων πανηγυρίζει τὴν 15 Αὐγούστου.

Οὐδεὶς πρέπει νὰ λείψῃ ἐκ τῆς πανηγύρεως αὐτῆς.